

שלושה חברים

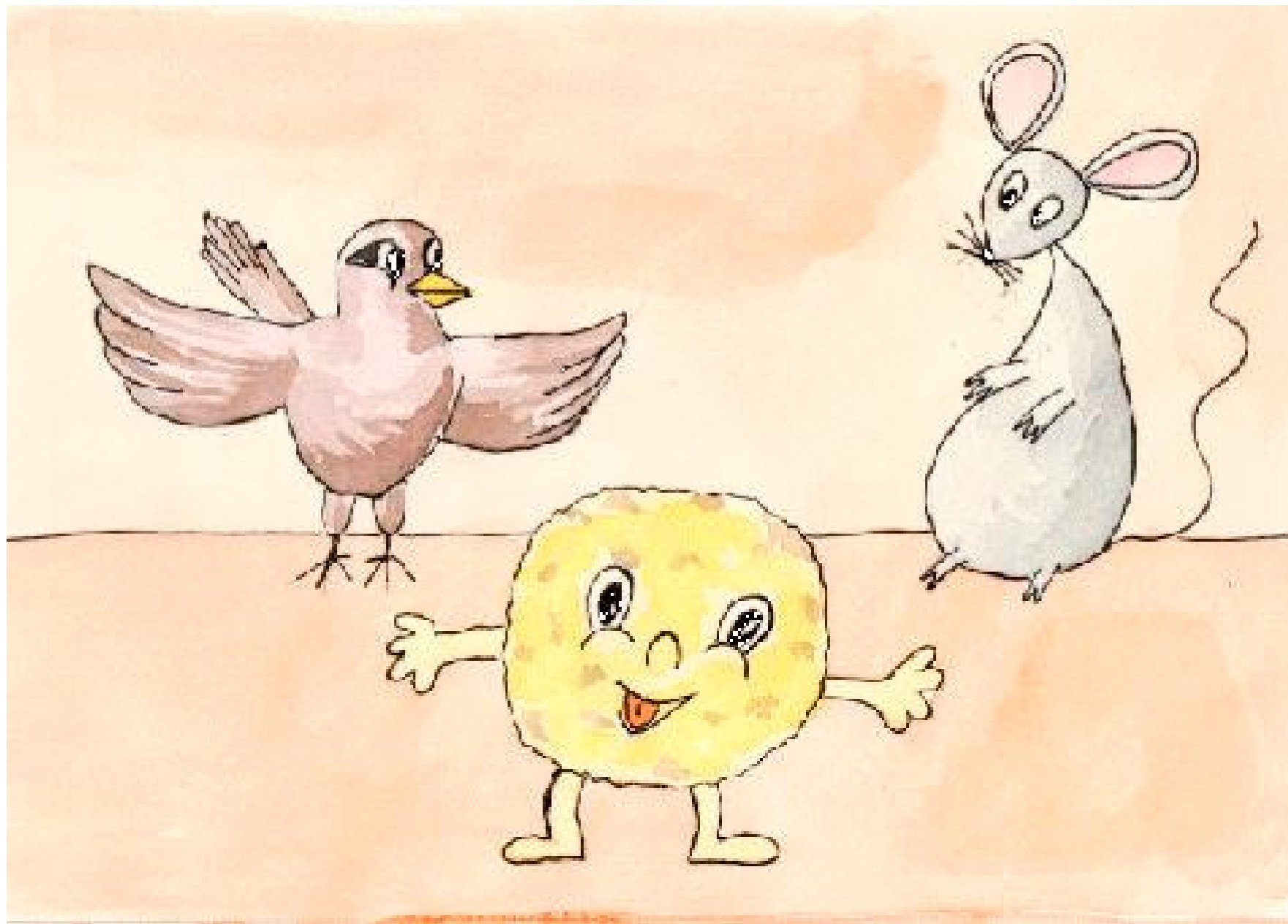
אגדה רוסית

ציורים מגלין דאמי

הרחק מכאן, בים רחב ידיים נמצא האי בויאן, ובאי חי חתול מדען, בעל קסמים וכשפים.
מסביב לביתו, על עצים ושיחים צומחים סיפורים ושירים. החתול קוטף אותם ואוסף במרתף שלו.
בלילה חשור אחד הלכתי לשם וגנבתי סיפור. אם תרצו, אשמיע לכם אותו. כולם כאן?
ובכן..

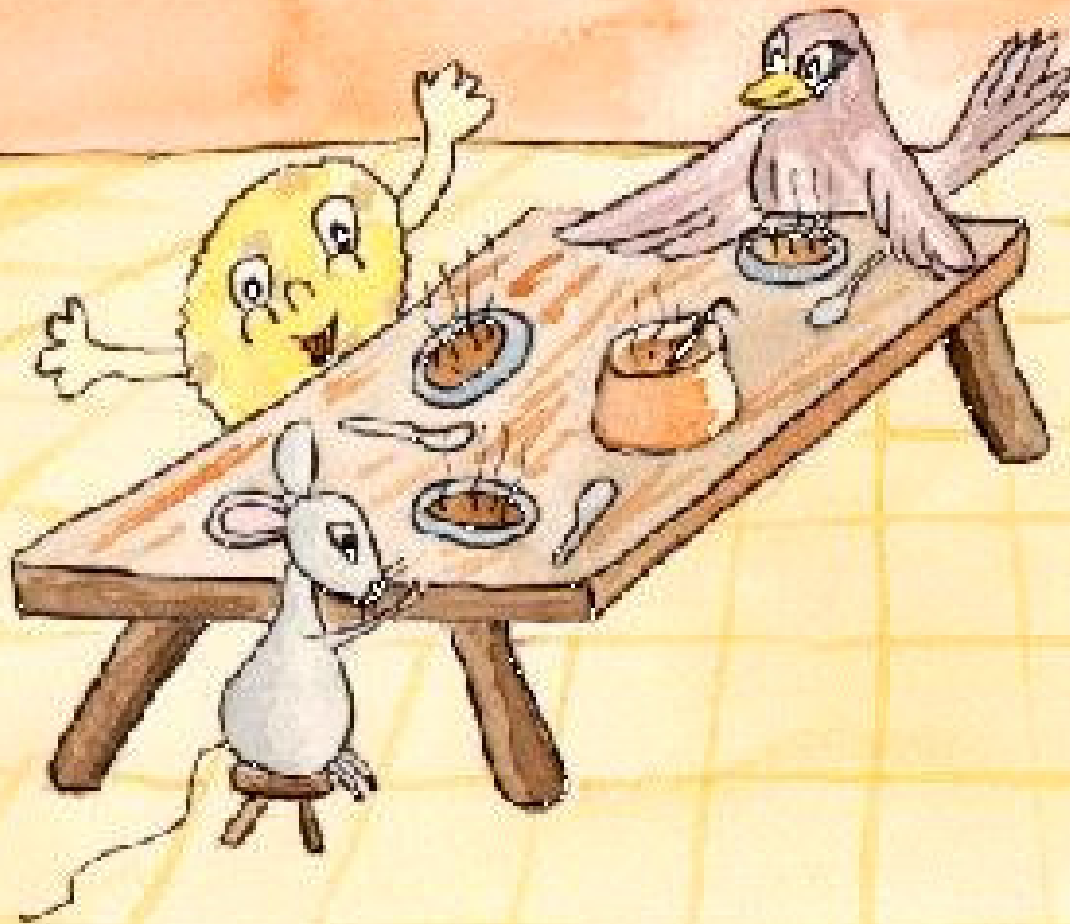

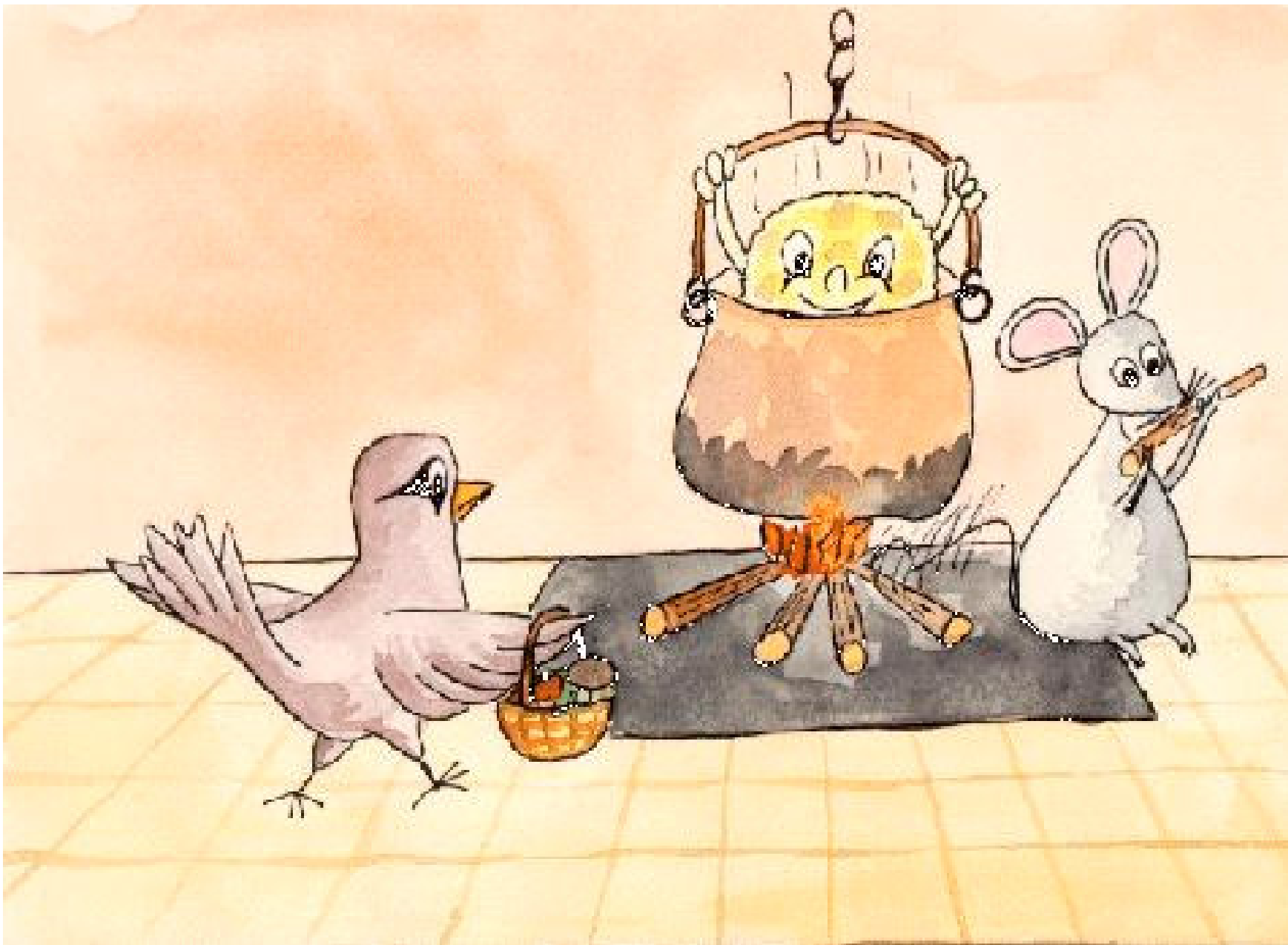
ברחבה של יער, בבקתה
קטנה חיו שלושה חברים,
שלושה ידידים, שלושה אחים:
זרזיר, עכבר ולביבה.
הם עבדו, כל אחד כפי שידע,
התקיימו יחד כפי שרק יכלו.
הזרזיר אסף מזון, העכבר
הכין עצים להסקה והדליק
אש, והלביבה בישלה מרק.

הערבים מתנהלים כרגיל:
הזרזיר חוזר עייף משדות, רגליו
קרות, ובבוקרה חם ונעים. הוא
מתישב על הספסל ונח.
העכבר כבר מכין את השולחן
והלביבה מביאה את קערת
המרק.
ואיזה מרק! סמיר, שמן, מטובל
ומריח טוב!

אומר הזרזיר "מלך
עכברושים לא מקבל מרק
כזה, אפילו בשבתות. ואצלנו
הוא כזה כל ערב!"
אומרת הלביבה "זה כי לפני
שהגשתי אותו טבלתי בתוך
הסיר, הסתובבתי, התנערתי
והנה המרק מטובל ושמן!
והעכבר אומר "ואני אספתי
עצים, חתכתי אותם דק-דק,
הבערתי את האש וחתיתי
בזנבי, כדי שהמרק יהיה חם
טעים.

והזרזיר מוסיף "אבל צריך
לראות ממה עשוי המרק. הכל
מרכיבים מסוג מעולה. מצאתי
אותם בעצמי, אספתי והבאתי
הנה. כאן פטריה, שם גרגיר
שיבולת שועל, שני עלים של
כרוב, שלושה אפונים. זה עושה
את המרק טעים!
ושלושתם אומרים במקלה
"איזה מרק טוב, עשוי כהלכה,
מבושל היטב, מטובל כפי
שצריך..
תנו לי עוד קצת, בבקשה."

שלושת החברים חיו כך, בלי
דאגות, בלי ויכוחים, עד שיום
אחד עבר ליד הבקתה שועל.
הוא ראה דרך החלון את
הלביבה שישבה ליד הסיר.
לביבה יפה, עגולה, מוזהבת.
השועל היה אוכל אותה ברצון,
אבל הלביבה לא יוצאת אף
פעם מהבית והדלת סגורה
ונעולה.

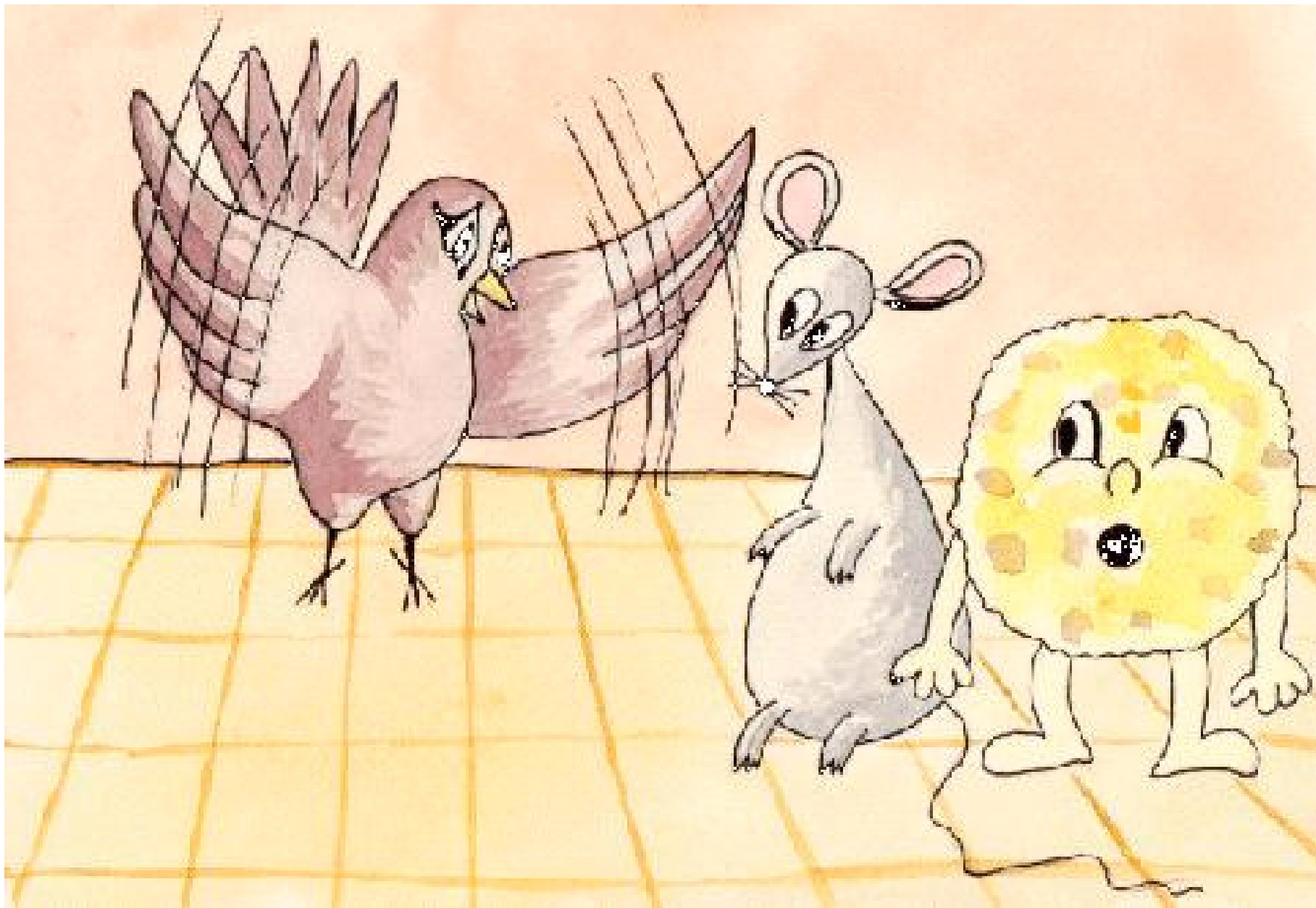
אבל השועל הערום מתחיל
לתכנן תחבולה. הוא פוגש את
הזרזיר ביער ומתחיל להסית
אותו.

"ידידי המסכן! ממש כואב לי
הלב כשאני רואה איך אתה
מתאמץ. ממש כך. כשאני

רואה איך החברים שלך לא עושים כלום במשך כל היום.."

"איך זה?" אומר הזרזיר "אבל
הם הרי עובדים, כמוני."
"זה נקרא לעבוד? קצת עץ
לחטוב, לשים מרק על אש?
אחר כך הם יכולים לשבת עם
זרועות שלובים! ואתה באותו
הזמן רץ בשדות מהבוקר עד
הערב.. הייתי רוצה לראות איך
הלביבה עושה כך! אבל היא
הרי לא תסכים, הבטלנית הזו.."
והשועל מתרחק משם. הוא
הולך והזרזיר מתחיל לחשוב.
זרזיר אינו מוצלח במיוחד
בחשיבה. כל המחשבות
מתבלבלות בראשו הקטן. ומי
שמדבר אחרון, הוא תמיד צודק,
לדעתו.

ואומר לעצמו הזרזיר "כשאני
חושב כך, הרי השועל צודק.
אני עושה את כל העבודה. זה
לא מוצדק! הו.. הו.., אבל
עכשיו זה ישתנה! ולא בעתיד
רחוק אלא מיד!"

והזרזיר חוזר הביתה. הוא
התרגז בינתיים, הוא רוקע
ברגלו, מנפנף בכנפיים. ממש
תרנגול! והוא צועק, צועק!
נמאס לו לעשות את כל
העבודה. צריך לשנות זאת!
מחר תלך הלביבה כדי לאסוף
מזון. העכבר יכין את המרק.
ואת העצים להסקה יכין הוא,
הזרזיר!

טוב, טוב. החברים מקבלים את
הרעיון. ולמחרת בבוקר הלביבה
יוצאת ליער, עם סל ביד, כדי
לאסוף פטריות, לקטוף אגוזים.
היא מתגלגלת בדרך ולא
מרגישה כלל שהשועל עוקב
אחריה, צעד אחרי צעד, מסתתר
בין שיחים, זנב אדום מורם, האף
מרחרח...
הלביבה מתגלגלת ביער ואוספת
קליפות אגוזים, תרמילים ריקים
של אפונה. תחת עץ אלון היא
שמה לסל פטריה אכולת
תולעים, בצל בר, קצת רקוב,
אבל מה זה חשוב. ועכשיו היא
מרוצה, היא מאושרת "איזה
מרק טעים זה יהיה!" מה תרצו,
היא לא יודעת, היא לא רגילה.

וכשמגיע זמן לחזור הביתה,
הנה השועל מופיע. הוא מוציא
את אפו המחודד מבין השיחים
והמ...! הוא תופס את הלביבה
בשוליים, בקצה המוזהב.
והלביבה צועקת, אבל גם
השועל צועק.

כי הלבובה חמה, כאילו רק יצאה
מהתנור. השועל עוזב אותה
ומלקק את קצה אפו שנכווה,
והלבובה כבר רחוק משם, היא
מתגלגלת הביתה מהר כמה
שרק אפשר. והיא צולעת,
המסכנה! הנשיכה של השועל
הורידה ממנה חתיכה הגונה. לכן
לא כל כך קל להתגלגל.

ובינתיים בבקתה הדברים לא
מתנהלים טוב יותר.

הזרזיר הולך לאסוף עצים. הוא
רוצה לחטוב אותם דקיק,
"שיבערו טוב" חושב. הוא מכה
בענפים במקור שלו אלא שהעץ
אינו נכנע בקלות. הזרזיר
מתעקש, אך במקום לשבור עץ
מקורו נפגע. הזרזיר מתיישב
על המפתן לפני הדלת ומתחיל
לבכות. את העבודה לא עשה
אבל המקור שלו כואב. יש לו
סיבה טובה לבכות, נכון?

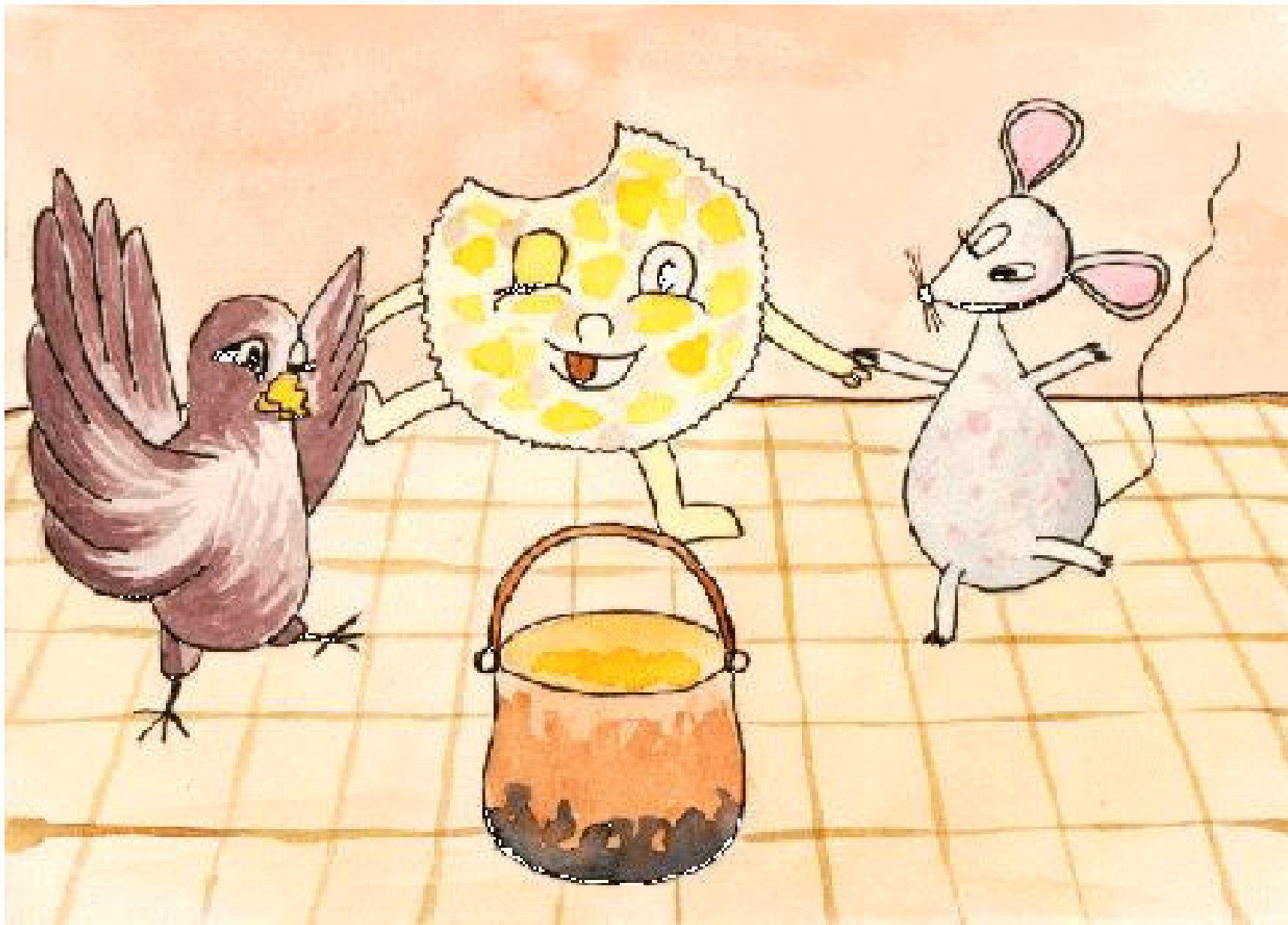
והעכבר מנסה להכין מרק. הוא
עושה מה שרק יכול, אבל המרק
הוא עוד לא אותו מרק סמיר,
מטובל, משומן.
העכבר נזכר מה אמרה הלביבה
"אני טובלת בסיר, מסתובבת,
מתנערת..". והעכבר טובל בסיר,
ראשו פנימה. תארו לעצמכם,
המרק חם, רותח, והעכבר בעצמו
אינו יודע איך הוא מצליח לצאת
מהסיר. הוא רץ החוצה, מתיישב
על המפתן ובוכה. פרוותו חרוכה,
הזנב רועד. הוא מפחד נורא.

והנה הלביבה באה במרוצה,
צולעת. היא רואה את חבריה
יושבים על המפתן זה ליד זה.
הזרזיר עם מקור מעוות, העכבר
עם פרווה חרוכה. והם בוכים,
בוכים!

אבל כשראו את הלביבה וראו
שחסרה לה חתיכה בקצה,
התחילו להתיפח ממש...
אומרת הלביבה "נפלנו בפח
שלושתנו. אבל מה גרם לנו
להתחלף בתפקידים? עכשיו אנו
יודעים שכל אחד מאתנו צריך
לעשות מה שהוא יודע הכי טוב.
אם מנסים לעשות עבודה שאיננו
יודעים לעשותה, כולנו סובלים
וצריך לעשות הכל מחדש."

הזרזיר ששומע זאת מתבייש מאוד. הוא שם את ראשו תחת הכנף. אבל שני האחרים מנחמים אותו.

ומאז שלושת הידידים ממשיכים
לחיות כמו קודם. הזרזיר הולך
לחפש מזון, העכבר מכין עצי
הסקה והלביבה מכינה מרק.
וכלם מרוצים.
כמובן פרט לשועל. אבל ממנו כבר
לא מבקשים יותר עצות.
ועד היום שלושת הידידים חיים
מאושרים ברחבת היער, בבקתה
הקטנה.
הייתי שם, הם הזמינו אותי.
כיבדו אותי במרק טוב, סמיר,
שמן, מטובל. נתנו לי אותו בצלחת
ולא השארתי אף טיפה. נתנו לי
אותו בקערת מרק, וכמעט בלעתי
את הכף. נתנו לי אותו בסיר,
וכמעט עשיתי חור בתחתית.
מאז לא הזמינו אותי יותר. אינני יודע מדוע...